

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Ing. Lud'ka Maděry**, bytem ve Zlíně, tř. 2. května 4098, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, Odboru právnímu a Krajského živnostenského úřadu, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, za účasti Statutárního města Zlín, se sídlem ve Zlíně, nám. Míru 12, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 25.4.2008, č.j. KUZL/25456/2008, sp. zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Písemnou žádostí ze dne 25. 2. 2008 se žalobce na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“), domáhal poskytnutí informací od Magistrátu města Zlína (dále též „Magistrát“, či

„povinný subjekt“) stran výše mimořádných odměn obdržených v letech 2000-2008 vedoucím oddělení informačních systémů Magistrátu, resp. zdůvodnění, za co byly odměny uděleny.

Rozhodnutím Magistrátu ze dne 11. 3. 2008, zn. S00JP00EKKDL, nebylo žádosti žalobce částečně vyhověno. Žalobci byla poskytnuta informace o důvodech vyplácení osobních odměn označenému pracovníkovi, informace o výši vyplacených odměn poskytnuta nebyla. V odůvodnění Magistrát výslovně zejména uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. stanoví povinnému subjektu povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Podle § 8a téhož zákona poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, tj. se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně osobních údajů“), jehož smyslem je ochránit soukromý život občana. Dle zákona o ochraně osobních údajů je povinný subjekt jako zaměstnavatel správcem osobních údajů zaměstnance a je povinen chránit údaje týkající se jeho soukromí. Pro plnění svých úkolů má zaměstnavatel právo, resp. povinnost používat a případně i jiným osobám sdělovat ty osobní údaje zaměstnance, které se týkají výlučně jeho pracovních aktivit a zjevně nevypovídají o jeho soukromém životě, to vše za podmínky, že zaměstnavatel dodrží všechny povinnosti uložené mu zákonem. Zaměstnavatel tak může bez souhlasu zaměstnance sdělit jeho jméno, příjmení, akademický titul, funkční zařazení a případně i platové rozmezí, které tomuto zařazení odpovídá, kontaktní údaje zaměstnance na jeho pracoviště a zejména, je-li to ve veřejném zájmu, také informace o náplni a výsledcích jeho pracovní činnosti a důvodech jeho mimořádného ohodnocení. Informace o důvodech stanovení mimořádných odměn a zvláště významných pracovních úkolech nepředstavuje osobní údaj, a proto povinný subjekt tuto informaci žadateli poskytl. Jinak je tomu však, pokud jde o přesnou výši platu, mzdy a odměny. Finanční částka, kterou zaměstnanec obdrží při výplatě odměny za práci, se stává součástí jeho soukromého majetku a její výše je proto osobním údajem, který může zaměstnavatel zveřejnit pouze se souhlasem zaměstnance. Jelikož je nezadatelným právem zaměstnanců neudělit svému zaměstnavateli souhlas ke sdělení chráněných osobních údajů (v souladu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nikdo nemůže být nucen činit to, co zákon neukládá, a čl. 7 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena), povinný subjekt není oprávněn požadované údaje sdělit. Informace o výši odměn nelze poskytnout ani s odkazem na ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., které poskytování osobních údajů rozšiřuje na základní údaje o příjemcích veřejných prostředků, o nichž povinný subjekt poskytne základní osobní údaje vč. základních podmínek vztahu, tj. výši poskytnutých prostředků, účel a podmínky. Příjemcem veřejných prostředků jsou zejména osoby, které od povinného subjektu dostaly grant, dotaci, podporu, nebo ty, které s povinným subjektem uzavřely například smlouvu o dodávce zboží či služeb. Rozšiřovat pojem příjemci veřejných prostředků na zaměstnance povinného subjektu není možné, a to s ohledem na výše uvedená ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2008, sp. zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/25456/2008. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. uvedl, že postup povinného subjektu byl správný a není v rozporu s právními předpisy. Názor žadatele, že informace, které konkretizují pracovní úkol zaměstnance se zdůvodněním jeho mimořádnosti či zvláštní významnosti, za který je mu udělena odměna, není chráněným osobním údajem, potvrzuje i současná judikatura (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 22 Ca 248/2000, či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp.zn. 10 Ca 215/2001). Chráněným

údajem je však, jak povinný subjekt správně dovodil, údaj o konkrétní výši udělené odměny. Pokud by povinný subjekt žadateli sdělil výši odměn, sdělil by mu zcela konkrétní údaj týkající se majetkové sféry předmětného pracovníka. Z § 8a zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a též osobní údaje, poskytuje povinný subjekt v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tj. občanským zákoníkem a zákonem o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 8b téhož zákona pak v odst. 1 a odst. 3 stanoví, že základní údaje o osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky, je povinný subjekt povinen poskytnout, přičemž základními údaji jsou jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. V daném případě nelze jednoznačně aplikovat žadatelem zmiňované ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., protože je nutno v první řadě vycházet z Listiny, tedy právního předpisu vyšší právní síly, jenž ve svém čl. 10 odst. 3 zaručuje každému mimo jiné právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Podrobněji pak problematiku osobních údajů upravuje zákon o ochraně osobních údajů. Ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se osobním údajem rozumí mimo jiné i údaj umožňující subjekt údajů ekonomicky identifikovat. Pod takový údaj lze jednoznačně podřadit i údaj o výši udělené odměny, protože jde o údaj vypovídající do jisté míry o majetkových poměrech předmětného pracovníka. Žalovaný dále výslovně uvedl, že nelze vycházet pouze ze znění zákona, ale je třeba vycházet i z úmyslu zákonodárce regulovat okruh poskytovaných údajů. S ohledem na Listinu základních práv a svobod a na zákon o ochraně osobních údajů lze mít za to, že záměrem zákonodárce s určitostí nebylo umožnit komukoliv, byť na základě žádosti, získat informaci o platových poměrech kterékoliv osoby jen proto, že plat, jakož i všechny jeho součásti, pocházejí z veřejných prostředků. Úmyslem zákonodárce bylo spíše zprůhlednit poskytování veřejných prostředků. Výše uvedený závěr vychází i ze zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, z něhož vyplývá, že výše odměny konkrétního zaměstnance je nutno považovat za osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a proto podléhá ústavní ochraně.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke zdejšímu soudu včasnou žalobu, ve které dovozoval jeho nezákonnost, resp. zkrácení svého práva na svobodný přístup k informacím. Žalobce je názoru, že mu informace mohly být poskytnuty na základě § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož může správce zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu v případě, že poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Je totiž názoru, že údaj o výši odměn vedoucího pracovníka je údajem, který vypovídá o jeho úřední činnosti. Stejně tak mohl správní orgán informace poskytnout podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení totiž povinný subjekt poskytuje základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Citované ustanovení pak v poznámce pod čarou odkazuje na § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, které stanoví, že správce může zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu v případech, kdy provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, tedy nepochybně i v případech, kdy poskytuje informace jako povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb. Z výše uvedeného je podle žalobce zřejmé, že v případech, kdy povinný subjekt poskytuje osobní údaje o příjemci veřejných prostředků v rozsahu stanoveném zákonem č. 106/1999 Sb., jedná v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů. Vedoucího oddělení správního úřadu (v situaci, kdy požívá od správního úřadu mimořádné odměny za své pracovní výsledky) přitom lze podle žalobce jednoznačně považovat za příjemce veřejných prostředků. Zájem na transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky tak převáží nad právem na ochranu osobních údajů. Žalobce uzavřel, že povinný subjekt měl povinnost informace poskytnout a jeho částečné zamítnutí žádosti bylo nezákonné. Dochází-li

pak žalovaným uváděná judikatura k jinému názoru, podotýká žalobce, že tato judikatura pochází z počátku roku 2001, kdy existoval do značné míry odlišný legislativní stav. V té době neobsahoval zákon č. 106/1999 Sb. žádné ustanovení o příjemci veřejných prostředků, vztah k ochraně osobních údajů byl řešen jinak a i zákon o ochraně osobních údajů doznal v klíčových ustanoveních změn. Tato judikatura je proto použitelná jen do určité míry. Žalobce zdůraznil, že platy ve veřejné správě nejsou tajemstvím, neboť se určují podle tzv. platových tarifů; s ohledem na délku praxe a zařazení zaměstnance lze zjistit jeho měsíční plat. Pokud jde navíc o vyšší funkcionáře (vedoucí pracovníky veřejné správy), dopadá na ně i ustanovení zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, podle něhož jsou povinni zveřejňovat i své ostatní příjmy. Argument žalovaného prostým poukazem na Listinu shledává žalobce absurdním; Listina zakotvuje vedle práva na ochranu osobních údajů i právo na informace. Obou těchto práv se lze domáhat pouze v rámci zvláštních prováděcích zákonů a při střetu těchto dvou práv nelze ztrácet ze zřetele fakt, že jde o dvě zcela rovnocenná ústavně zaručená práva, a je třeba pečlivě hledat rovnováhu mezi nimi. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž při střetu práva na informace s právem na ochranu osobnosti je věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým. Nad rámec právní argumentace žalobce v žalobě uvedl, že základem sporu není snaha o šikanu veřejné správy či jejího zaměstnance, ale snaha o kontrolu užívání veřejných prostředků. Žalobce sleduje vyhlásování veřejných zakázek ve městě Zlín, přičemž opakovaně upozorňuje na nedostatky těchto řízení. Žalobci dává za pravdu i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který na základě podnětů žalobce městu Zlín uložil rekordní pokuty. Odpovědný pracovník, o jehož odměny v daném sporu jde, byl zodpovědný za realizaci veřejné zakázky „Systémový integrátor výpočetní techniky, příslušenství a služeb s tím spojených a programového vybavení pro Úřad města Zlín“ a za její následné rozšíření formou výzvy jednomu zájemci. Při realizaci této veřejné zakázky označený pracovník závažně porušil zákon č. 199/1994 Sb., když objednával jiné zboží než bylo v nabídce do veřejné zakázky, resp. překročil limit zakázky o desítky milionů korun. Tato porušení zákona vedla k uložení nemalých pokut městu Zlín, přičemž označený pracovník byl za svá pochybení údajně potrestán jen symbolicky (snížením osobního ohodnocení zhruba o 10.000,- Kč), přičemž v rozhodném období sedmi let obdržel jen na odměnách částku dosahující údajně 1.000.000,- Kč. Dle informací žalobce byly údajně některé tyto odměny vyplaceny jako přímá kompenzace uděleného trestu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení předmětných správních rozhodnutí, resp. nařízení poskytnutí požadovaných informací.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že informaci o konkrétní výši odměn je možno ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů považovat za osobní údaj, protože umožňuje ekonomickou identifikaci osoby (v daném případě vedoucího oddělení informačních systémů správního orgánu), jíž se tento údaj týká. Bez souhlasu osoby, které se předmětný údaj týká, může správce zpracovávat osobní údaje pouze za podmínek stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný je toho názoru, že i když zákonodárce umožnil poskytování údajů o zaměstnancích orgánů veřejné správy, nebylo jeho záměrem umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy jen proto, že plat, jakož i všechny jeho součásti, pocházejí z veřejných prostředků. Úmyslem zákonodárce bylo spíše zprůhlednění poskytování veřejných prostředků. Žalovaný je toho názoru, že předmětné ustanovení zákona o ochraně osobních údajů je třeba chápat a interpretovat ve spojení se skutečností, za jakým účelem správce osobních údajů osobní údaje jednotlivých osob zpracovává. V daném případě tímto účelem jednoznačně není poskytování informací o výši platu a jeho součástech kterémukoliv

subjektu, ale pouze těm subjektům, které jsou oprávněny s těmito údaji dále nakládat. S ohledem na výše uvedené navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Krajský soud v Brně v předmětné věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 11.2.2010, č.j. 29 Ca 117/2008-42, jímž žalobu proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil se závazným právním názorem k dalšímu řízení, neboť byl vystavěn na opačných právních závěrech.

V dalším řízení tedy krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 27.5.2011 dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo shledáno zákonným rozhodnutí povinného subjektu, jímž žalobci nebyla poskytnuta informace o výši odměn obdržených vedoucím oddělení povinného subjektu. Jak vyplývá z předmětných rozhodnutí, které jsou založeny ve správním spisu, a které soud shora podrobně rekapituloval, požadovaná informace nebyla žalobci poskytnuta z důvodu ochrany osobních údajů. S tímto žalobce nesouhlasil a domníval se, že mu požadovaná informace měla být poskytnuta. Nejvyšší správní soud a tímto rozhodnutím i krajský soud žalobci dávají za pravdu.

K tomu lze z rozsudku Nejvyššího správního soudu citovat:

„Nejvyšší správní soud předně shledal nedůvodným závěr (1. žalobní námitka), že informaci o výši odměny poskytnuté zaměstnanci veřejné správy lze poskytnout podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Údaj o výši odměny však nikterak nevypovídá o funkčním či pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Funkční a pracovní zařazení totiž vyplývá z organizačních předpisů příslušného orgánu a z popisu práce zaměstnance (např. údaje o tom, do kterého referátu či odboru je zaměstnanec zařazen apod.).

Údaj o výši odměny nevypovídá ani o veřejné anebo úřední činnosti zaměstnance. O jeho činnosti naopak vypovídá způsob, jakým zaměstnanec veřejné správy vykonává svou práci (např. jaká rozhodnutí zpracovával, na jakých projektech se podílel apod.), nikoliv však za jakou odměnu.

Informace, o výši odměny poskytnuté konkrétnímu zaměstnanci veřejné správy, tak není podle Nejvyššího správního soudu osobním údajem, který by byl vyloučen z ochrany osobních údajů ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (2. žalobní námitka).

Otázkou výkladu pojmu „příjemce veřejných prostředků“ se již zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud, byť v jiné souvislosti. Oba tyto soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách minil odlišné věci). Vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nalus.usoud.cz, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, www.nssoud.cz).

Kasační soud se proto dále zabýval otázkou, kdo je „příjemcem“ veřejných prostředků, když ani tento pojem zákon o svobodě informací ani jiný právní předpis nedefinují. Ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodě informací pouze tautologicky uvádí, že „příjemcem“ veřejných prostředků je ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“.

Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že záměrem zákonodárce nemohlo být umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech kterékoliv osoby jen proto, že plat a jeho součásti pocházejí z veřejných prostředků, lze na skutečný záměr zákonodárce v tomto směru jen těžko usuzovat, když ust. § 8b bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno na základě poslaneckého pozměňujícího návrhu, k němuž neexistuje důvodová zpráva ani dostupný záznam ústního přednesu příslušného poslance nebo zástupce skupiny poslanců (srov. sněmovní tisky č. 991/0, č. 991/1 a č. 991/2 ze 4. volebního období Poslanecké sněmovny či stenozáznamy ze schůzí Poslanecké sněmovny konaných dne 21. 9. 2005 a 14. 10. 2005, vše dostupné na www.psp.cz).

Oproti tomu lze na úmysl zákonodárce usuzovat ze samotného znění ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Z uvedeného vyplývá, že **základní osobní údaje** (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) **se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.**

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území 4c).

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území.

Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládali pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „**příjemcem veřejných prostředků**“.

Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne.

Stěžovateli lze přisvědčit, že odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu z dřívější doby jsou nepřijatelné, neboť tato rozhodnutí vycházela z jiného stavu zákonné úpravy poskytování informací, t. j. ze znění před novelizací provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., kterou bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno právě ust. § 8b.

*Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že **právo na ochranu osobních údajů není neomezené**, když čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před **neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě**. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t. j. o poskytnutí oprávněné.*

S ohledem na tyto závěry Nejvyššího správního soudu je nedůvodným 3. okruh námitek o nutnosti posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu.

S výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud, vázán jeho právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku, plně ztotožňuje, přebírá je ve věci, a také na ně odkazuje, když tyto mají oporu v zákoně.

Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, lze podle krajského soudu učinit ve věci shrnující závěr, že podle ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodě informací je „příjemcem“ veřejných prostředků ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“. Z tohoto ustanovení také vyplývá úmysl zákonodárce, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob (jakákoliv osoba, s výjimkou § 8b odst. 2 cit. zák., které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů). Jelikož **zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků, je ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“**. Z § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. **Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), jsou údaji, které povinný subjekt žadateli**

poskytne. V takovém případě se jedná o poskytnutí informací podle práva, tedy poskytnutí oprávněné.

V nyní projednávané věci žalovaný, resp. prvostupňový povinný subjekt, neposkytl žalobci požadované informace, týkající se výše odměn vedoucího pracovníka veřejné správy (pracovníka povinného), které mu byly vyplaceny z veřejného rozpočtu. Avšak jak vyplývá shora, jednalo by se o poskytnutí informací oprávněné, v souladu se zákonem. Právě z důvodu možnosti kontroly užívání veřejných financí bylo do zák. č. 106/1999 Sb. včleněno ust. § 8b, na něž se žalobce v žalobě odvolával, a které poskytnutí předmětných informací explicitně umožňuje. V dané věci tedy správní orgány posoudily předmětnou otázku nesprávně a žádosti žalobce měly naopak vyhovět a informace žadateli poskytnout. Krajský soud v Brně shledal postup správních orgánů nezákonným a z výše uvedených důvodů žalobě přisvědčil.

Správnost uvedeného názoru potvrdil, jak bylo uvedeno shora, ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud.

Z výše uvedených důvodů krajskému soudu nezbylo, než žalobě jako důvodně vyhovět a konstatovat nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, které proto zrušil postupem podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. V novém řízení a rozhodnutí o věci žalovaný zohlední výše uvedené závěry soudu, resp. rozhodne v intencích vysloveného závazného právního názoru.

O nákladech řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem, v rámci řízení o kasační stížnosti, bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 a § 110 odst. 2 s. ř. s., podle nichž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v dalším rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V posuzované věci byl žalobce zcela úspěšný (soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí), a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť současně neshledal existenci jakýchkoliv důvodů vedoucích k jejich částečnému nepřiznání. Náklady řízení, které byly žalobci přiznány, tak sestávají z nákladů řízení před krajským soudem, a to zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 2.000,- Kč (další náklady nevznikly, žalobce nebyl právně zastoupen), a dále z nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem, a to zaplaceného soudního poplatku za podanou kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč, a také z odměny za právní zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání kasační stížnosti, doplnění kasační stížnosti) po 2.100,- Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5 a § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tedy celkem ve výši 6.300,- Kč za tři úkony právní služby, a dále z náhrady za tři režijní paušály (ke každému úkonu právní služby) po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 AT, tedy celkem 900,- Kč za tři režijní paušály. Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný žalobci uhradit, tak činí 12.200,-Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27.4.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků

